

KOMUNIKAT PRASOWY nr 136/25

Luksemburg, 11 listopada 2025 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-19/23 | Dania/Parlament i Rada (Adekwatne wynagrodzenia minimalne)

Trybunał potwierdził ważność dużej części dyrektywy dotyczącej adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej

Jednakże stwierdził nieważność przepisu wymieniającego kryteria, jakie obowiązkowo miały uwzględniać państwa członkowskie, w których istnieją ustawowe wynagrodzenia minimalne, przy ustalaniu i aktualizowaniu tych wynagrodzeń, a także normy uniemożliwiającej obniżenie tych wynagrodzeń, gdy podlegają one automatycznej indeksacji

Dania wniosła do Trybunału Sprawiedliwości skargę o stwierdzenie nieważności dyrektywy dotyczącej adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej w całości. Zdaniem tego państwa członkowskiego, między innymi, dyrektywa ta narusza podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi, ponieważ stanowi bezpośrednią ingerencję w ustalanie wynagrodzeń w Unii oraz w prawo zrzeszania się, które zgodnie z traktatami należą do kompetencji krajowych. Trybunał tylko częściowo przyznał rację Danii. Stwierdził ingerencję tego rodzaju w dwóch przepisach dyrektywy skierowanych do państw członkowskich, w których istnieją ustawowe wynagrodzenia minimalne, i dotyczących ustalania lub aktualizacji tych wynagrodzeń. W pozostałym zakresie Trybunał oddalił skargę Danii, a tym samym potwierdził ważność większości przepisów rozpatrywanej dyrektywy.

19 października 2022 r. prawodawca Unii, czyli Parlament Europejski i Rada, przyjął dyrektywę dotyczącą wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej¹. Dla poprawy warunków życia i pracy w Unii dyrektywa ta ustanawia ramy mające na celu, w szczególności, zapewnienie adekwatności ustawowych wynagrodzeń minimalnych w państwach członkowskich, w których one istnieją, oraz promowanie rokowań zbiorowych dotyczących ustalania wynagrodzeń.

Dania² wniosła do Trybunału Sprawiedliwości skargę o stwierdzenie nieważności tej dyrektywy w całości³.

Twierdzi ona, że dyrektywa narusza podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi, ponieważ stanowi bezpośrednią ingerencję w określenie wysokości wynagrodzeń na obszarze Unii oraz w prawo zrzeszania się, które zgodnie z traktatami⁴ nie należą do kompetencji Unii.

Trybunał uznał, że **przewidziane w traktatach wyłączenie kompetencji Unii w obu tych dziedzinach nie obejmuje wszystkich kwestii związanych w jakikolwiek sposób z wynagrodzeniami lub prawem zrzeszania się**. Nie dotyczy ono również wszelkich środków, które w praktyce wpływałyby na poziom wynagrodzeń. W przeciwnym wypadku niektóre kompetencje przyznane Unii w celu wspierania i uzupełniania działań państw członkowskich w zakresie warunków pracy⁵ zostałyby pozbawione znaczenia. Tym samym **wyłączenie kompetencji ma zastosowanie wyłącznie do bezpośredniej ingerencji prawa Unii** w ustalanie wynagrodzeń i prawo zrzeszania się.

Po zbadaniu celu i treści dyrektywy Trybunał **stwierdził ingerencję tego rodzaju jedynie w dwóch konkretnych przypadkach**.

Po pierwsze, dyrektywa narzuca państwom członkowskim, w których istnieją ustawowe wynagrodzenia minimalne, kryteria ⁶ podlegające uwzględnieniu w procedurach ustalania i aktualizacji tych wynagrodzeń. W ten sposób **dyrektywa dokonuje harmonizacji części elementów składowych ustawowych wynagrodzeń minimalnych, a w rezultacie bezpośredniej ingerencji w ustalenie wynagrodzeń.**

Po drugie, to samo dotyczy **normy, która uniemożliwia obniżenie** ustawowych wynagrodzeń minimalnych⁷, jeżeli ustawodawstwo krajowe przewiduje automatyczny mechanizm indeksacji tych wynagrodzeń.

W konsekwencji **Trybunał stwierdził nieważność przepisów dyrektywy, które zawierają taką bezpośrednią ingerencję prawa Unii w ustalenie wynagrodzeń**, i które z tego powodu wykraczają poza kompetencje ustawodawcze Unii. W pozostałym zakresie Trybunał oddalił skargę Danii.

W szczególności Trybunał stwierdził, że **dyrektywa nie dokonuje bezpośredniej ingerencji prawa Unii w prawo zrzeszania się**. Doszedł do tego wniosku w szczególności w odniesieniu do przepisu dyrektywy poświęconego „Promowaniu rokowań zbiorowych mających na celu ustalenie wynagrodzeń”, między innymi dlatego, że przepis ten nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku wymagania od większej liczby pracowników przystąpienia do organizacji związkowej. Trybunał oddalił również zarzut Danii, zgodnie z którym dyrektywa miała zostać przyjęta na **błędnej podstawie prawnej**⁸.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie wyroku](#) są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostajemy w kontakcie!

¹ [Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) 2022/2041](#) z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej.

² Popierana przez Szwecję.

³ Pomocniczo Dania zażądała stwierdzenia nieważności art. 4 ust. 1 lit. d) i/lub art. 4 ust. 2 dyrektywy, które dotyczą promowania rokowań zbiorowych mających na celu ustalenie wynagrodzeń. Według Danii przepisy te również naruszają kompetencje państw członkowskich.

⁴ Artykuł 153 ust. 5 TFUE.

⁵ Zgodnie z art. 153 ust. 1 lit. b) TFUE.

⁶ Zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy, Kryteria te obejmują co najmniej siłę nabywczą ustawowych wynagrodzeń minimalnych, z uwzględnieniem kosztów utrzymania, ogólny poziom wynagrodzeń i ich rozkład, stopę wzrostu wynagrodzeń oraz długoterminowe krajowe poziomy produktywności i ich zmiany.

⁷ Artykuł 5 ust. 3 dyrektywy.

⁸ W uzasadnieniu wniosku o stwierdzenie nieważności dyrektywy w całości Dania podniosła również argument, że nawet jeśli przedmiot dyrektywy wchodzi w zakres kompetencji Unii, to opiera się ona na niewłaściwej podstawie prawnej. Ponieważ dotyczy ona również reprezentacji i obrony zbiorowej interesów pracowników i pracodawców, powinna być – zdaniem Danii – zostać przyjęta przez Radę jednomyślnie, a została przyjęta większością kwalifikowaną.